

ÁNH SÁNG
THE LIGHT

"Lời Chúa là ngọn đèn cho chơn tôi,
ÁNH SÁNG cho đường lối tôi"

Thi Thiên 119:105

September 6th 2020. Vol. 45. No. 9

SỐ 707 * Chúa Nhật, ngày 6 tháng 9 năm 2020

TỰ PHÊ

Tôi đã luận đến Tự Ái, Tự Chủ, Tự Nguyên, Tự Xét, Tự Vệ, Tự Cường, Tự Do, Tự Kiên, Tự Hào, Tự Túc, Tự Trị, Tự Tì, Tự Đại, Tự Tin, Tự Tại, Tự Nhiên, Tự Vấn, Tự Lương, Tự Lập, Tự Thỏa, Tự Hoại, Tự Bỏ, Tự Bồi, Tự Quân. Nay đến Tự Phê.

Tại Mỹ, chúng ta đang trong mùa bầu-cử Tổng-Thống. Các ứng-cử viên đang ra sức phê-bình lẫn nhau để hạ đối thủ. Tiếng Việt nam hay: Phê là Chê.

Joe Biden, ứng-cử được đảng Dân-Chủ chấp-thuận tuyên-bố lời phê-bình Tổng-Thống Donald Trump:

- Donald Trump đã che dấu nước Mỹ trong bóng tối quá lâu.

Donald Trump, ứng cử đảng Cộng-Hòa nói với người hướng-dẫn chung-trình Hugh Hewitt của Fox News về Joe Biden như vậy:

- Trung Quốc sẽ sở-hữu nước Mỹ nếu Donald Trump thua trong cuộc bầu cử này. Nếu tôi không đắc cử, Trung Quốc sẽ sở hữu nước Mỹ. Người Mỹ sẽ phải đi học tiếng Trung Quốc.

Nghe hai ứng cử viên Tổng-Thống phê-bình nhau, thực hư chưa rõ, nhưng dân Mỹ tranh-luận hàng ngày trên truyền thanh, truyền hình, báo chí và cả trên mạng. Và trên thế-giới, người ta nhận định người Mỹ quá chia-rẽ.

Trong sanh-hoạt xã-hội, chúng ta cũng thường phê-bình người khác theo nhận-thức của mình. Theo cách phê-bình, chúng ta có thể đánh giá trình-độ người phê-bình và người bị phê-bình.

Trong một buổi diễn-kịch, tác-giả vở kịch được giới-thiệu trước buổi trình-diễn. Tan buổi trình diễn, một ông tới nói với tác-giả:

- Vở kịch ông soạn, theo sự nhận xét của tôi chẳng mấy hay. Tác giả mỉm cười đáp:

- Tôi đồng ý với ông, vở kịch chẳng hay tí nào. Nhưng hai người làm sao sánh được cả trăm người thấy hay và vỗ tay.

Trong chế-độ cộng-sản, người ta ít phê-bình, nhưng có chuyện là bất nạn nhận "tự phê-bình", tự chê mình, tiếng thời đại là "tự kiểm-thảo". Chê mình ít là thiếu trung-thực. Nhiều người đã chê mình cho đúng tiêu-chuẩn họ đặt ra để khỏi phải tiếp tục bị mời "làm việc".

Phê-bình người dễ mất lòng vì tự-ái họ bị chạm. Phương-pháp lãnh-đạo cho ta biết cách phê-bình mà người bị phê-bình không buồn, còn chấp-nhận điều sai lầm của mình cách dễ-dàng dễ-chỉnh-dốn. Đó là trước khi phê-bình phải tìm ba ưu-điểm để khen, làm đối tượng vui và cảm thấy mình có giá. Sau đó mới phê-bình một điểm, vì đang vui nên sản-sàng nghe và biết người phê-bình quan-tâm đến mình. Sau khi phê-bình, phải kết-thúc bằng một khen thêm ưu-điểm. Chính cái ưu-điểm kết thúc, đem người đó trở về "thươ ban đầu". Người bị phê-bình không thấy mất giá, lại nhận ra điều "được" phê-bình là quan-trọng để mình có trọn ưu-điểm.

Thường chúng ta không muốn ai phê-bình, mà chính mình lại "tự phê", chê mình là điều không thể được. Thường chúng ta lo che-dậy, giấu-diểm bất

toàn của mình để người ta không thấy mà phê-bình, và chính chúng ta cũng chẳng muốn thấy.

Trong chương-trình Tiên-Sĩ Lãnh-Đạo. Tôi phải lấy đến 7 lớp Giảng-Luận. Sau mỗi lớp học, các sinh-viên phải thực-hành điều mình học bằng cách lên thuyết-trình một đề tài tự mình chọn. Sinh-viên lên thuyết-trình có máy video thu-hình. Sau khi thuyết-trình, máy chiếu lại để toàn lớp nhận xét phê-bình. Người phê-bình đầu tiên là chính diễn-giả. Diễn giả "tự phê" với vẻ mặt vui tươi như khám-phá điều bất-ngờ nơi mình. Kể đó, các bạn cùng lớp "phê-bình" làm cho diễn-giả thêm vui, vì được bạn thấy điều thiếu-sót mà mình không thấy.

Con người luôn là "kịch sĩ", sống vậy mà không phải vậy. Tự-ngữ ta có câu: Cái áo không làm nên thầy tu. Miệng Nam mô, bụng một bồ dao găm. Ca-dao có câu: Ngoài miệng thơn thớt nói cười,

Mà trong nhan-hiêm giết người không dao.

Nhưng Cơ-đốc nhân chân-chính mà là "kịch-sĩ" thì Kinh-Thánh gọi đó là "kẻ giả-hình". Chúa Jê-sus đã nói với những người trong hàng giáo phẩm lúc bấy giờ như vậy: "Khôn cho các ngươi, thầy thông-giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả-hình! Vì các ngươi giống như mồ-mỏ tô trắng bên ngoài cho đẹp, mà bên trong thì đầy xương người chết và mọi thứ dơ-dáy" (Ma-thi-ơ 23:27). Thời nay, Kinh-Thánh cũng "phê-bình" giới lãnh-đạo tôn-giáo làm cho những người theo họ "bị làm-lạc bởi sự giả-hình của giáo-sư (mục-sư) đối, là kẻ có lương-tâm dã-lì" (1 Ti-mô-thê 4:2).

Chúng ta có thể bỏ qua sự "phê-bình" người đời, áp-dụng phương-cách: "Chớ sủa mặc chó, đàn lạc-đà cứ đi". Chúng ta cũng tự-trấn-an trước lời phê-bình đúng vì "con người là bất toàn".

Nhưng Cơ-đốc nhân chân-chính luôn "tự phê-bình" khi thấy tư-tướng, lời nói, hành-động không đúng như lời Kinh-Thánh dạy. Vua Đa-vít "tự phê-bình" nhưng sợ thiếu-sót vì chưa có Kinh-Thánh chỉ dẫn nên cầu xin:

"Đức Chúa Trời ơi, xin hãy tra-xét tôi, và biết lòng tôi;

Hãy thử-thách tôi và biết tư-tướng tôi"

(Thi-Thiên 139:23)

Có người lái xe, không ngừng lại nơi bảng Stop, xe cảnh-sát đuổi theo bắt dừng lại và hỏi:

- Anh có thấy bản Stop không? Người đáp:

- Tôi thấy chứ. Cảnh-sát hỏi:

- Tại sao anh không dừng lại? Người đáp:

- Vì tôi không thấy cảnh-sát.

Cơ-đốc nhân phạm tội, đôi khi an tâm vì chẳng ai biết, ngay cả Chúa cũng không biết. Nhưng Cơ-đốc nhân chân chính phạm tội, người ta không biết, nhưng biết chắc Chúa biết vì Ngài phán: "Và này Ta thường ở cùng các ngươi luôn cho đến tận-thế" (Ma-thi-ơ 28:20). Chúa là Đấng toàn-tri.

Chúa Jê-sus đã nói về người con trai hoang-dàng. Con trai hoang-dàng đã "tự phê" - mình "không đáng gọi là con của cha nữa" (Lu-ca 15:19). Biết bao Cơ-đốc nhân nhận-thức mình là "người thánh và rất yêu-đầu của Ngài" (Cô-lô-se 3:12), thì từ trong tư-tướng đến hành-động luôn "xét điều chi vừa lòng Chúa" (Ê-phê-sô 5:10). Chính "tự phê" mới giúp ta "xét", đôi khi "vừa lòng mình" mà không "vừa lòng Chúa" là "bỏ".

Tôi là Mục-sư, nói hơi nhiều: Nào là giảng-dạy, dùng lời Chúa "đạy-dỗ, bẻ-trách, sửa-trị, dạy người trong sự công-chính" (II Ti-mô-thê 3:16). Mỗi lần làm

song phần sự đều "tự phê", "xét" và thấy: Đôi khi thiếu "ân-hậu" như lời Kinh-Thánh dạy: "Lời nói anh em phải có ân-hậu theo luôn, và nêm thêm muối, hầu cho anh em biết nên đối-đáp mỗi người thế nào" (Cô-lô-se 4:6). Đôi khi thiếu "nêm thêm muối" nên chẳng vừa miệng người nghe và không được chấp-nhận. Đôi khi "tự phê" về thời điểm "đáng nói hãy nói và lời lành giúp ơn và có ích cho người nghe đến" (Ê-phê-sô 4:29). Đôi khi "tự phê" biết thời điểm "đáng nói" lại không dám nói như lời Kinh-Thánh dạy: "Đừng sợ chi; song hãy nói và chớ làm thinh" (Công-vụ các sứ-đồ 18:9).

Sau khi "tự phê" tôi dùng lời cầu-nguyện của vua Đa-vít cho mình:

"Hỡi Đức Giê-hô-va, xin hãy giữ miệng tôi,
và canh cửa môi tôi" (Thi-Thiên 141:3).

Bởi "tự-phê" - Tôi xin Chúa cho tôi biết: "Có kỳ nín lặng, có kỳ nói ra" (Truyện-Đạo 3:7) vì "Lời nói phải thì, khác nào trái bình-bát bằng vàng có cân bạc" (Châm-ngôn 25:11).

Ngày cả khi chúng ta nói yêu-thương với mọi người, nhưng khi nhớ lời Kinh-Thánh dạy: "Chớ yêu mến bằng lời nói và lưỡi, nhưng bằng việc làm và chân-lý" (I Giăng 3:18) là "tự phê": "Yêu-mến" này "là sự yêu-thương, bởi tình-sạch, lương-tâm tốt và đức-tin thật mà sanh ra" (I Ti-mô-thê 1:5).

Mỗi ngày tôi giao-tiếp với ai mà quên nói về Cứu Chúa Jê-sus hay phát truyền đạo đơn, là "tự phê" mình không biết "lấy sự khôn-ngaoan ân-ở với người ngoại, lợi dụng thì-giờ" (Ê-phê-sô 5:16) để làm theo ý-môn Chúa: "Ngài muốn mọi người được cứu-rỗi và hiểu-biết chân-lý" (I Ti-mô-thê 2:4).

Tôi luôn "tự phê" chưa đạt như mong muốn hai điều răn Chúa Jê-sus dạy: "Người phải hết lòng, hết linh-hồn, hết trí-khôn, hết sức mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời vĩnh cửu. ... Người phải yêu người lân-cận như mình" (Mác 12:30-31). Bởi "tự phê" mà luôn "bươn theo sự ở dang trước, tôi nhắm mục-đích mà chạy" (Phi-líp 3:14) cho "hết sức".

Những người không "tự-phê" vì luôn ngó xuống:

Ngó lên mình chẳng bằng ai

Ngó xuống thì thật khó ai bằng mình.

Người luôn "tự phê" vì biết: Muốn giỏi phải biết mình dở. Chúng ta không cần "tự phê" trước công chúng hay cả người thân quen vì chẳng ích gì. Một mình, mình biết, một mình, mình hay là đủ. Khởi nhận thêm lời "phê-bình" trong thiên-hạ.

Nhưng Cơ-đốc nhân chân chính "tự phê" theo tiêu-chuẩn chân-lý trong Kinh-Thánh và "nhìn xem Đức Chúa Jê-sus" (Ê-bơ-rơ 12:2), là trình lên Chúa "tự phê" của mình. Chính Chúa sẽ giúp chúng ta "được trọn- vẹn về công-việc của chức-dịch và sự gây-dựng thân-thể Đấng Christ" (Ê-phê-sô 4:12).

PHƯƠNG DANH ĐỘC GIẢ ỦNG-HỘ ÁNH-SÁNG

- Cô Phan-Thanh-Linh - Lakeside, CA 200\$00
- ÔB MS. Đào-Việt-Tiến - Philadelphia, PA 100\$00
- Dr. Trang-Kiên - Carlsbad, CA 200\$00
- Ông Trịnh-Văn-Ba - Bothell, WA 30\$00
- Bà Minh-Khang - Costa Mesa, CA 100\$00
- Ân-Danh - San Diego, CA 100\$00
- Ân-Danh - San Diego, CA 60\$00
- Ông Nguyễn-Văn-Ngo - Honolulu, HI 30\$00
- ÔB. BS Trương-Toàn - San Diego, CA 200\$00

CHÂN-THÀNH CẢM-ƠN QUÝ VỊ

SÔNG ... KHÔNG TRỌN-VẸN

"Tôi cũng ở trọn- vẹn với Ngài, và giữ lấy mình khỏi gian-ác" (II Sa-mu-ên 22:24)

Trong gia-đình ... tôi sống không trọn- vẹn

Muốn chu-toàn bốn-phận, khổ chu-toàn

Biết bao lần lòng không được bình-an

Vì hành-xử thiếu tình-thương, thông cảm.

Ngoài xã-hội ... tôi cũng nhiều thiếu sót

Tham sân si còn đầy-dẫy trong tôi

Tôi không vui nếu có chút thiệt-thòi

Lòng vị-kỳ để chi kiểm chế nổi.

Tôi không có khả-năng làm gian-ác

Nhưng bao tôi làm từ-tế hiền-lành

Thì rất sai! Gian-ác thì không làm

Vì nhút-nhát! Chứ không vì tôi tốt.

Tôi biết tôi ... nếp sống không trọn- vẹn

Đời thiêng-liêng cũng khi bồng khi trầm

Cũng đã từng ... nhiều hối-hận, ăn-năn

Rồi đầu đó ... lại rơi vào ... trầm bổng.

Còn xác-thịt, tạ vẫn còn ... yếu-đuối

Có cách nào thắng yếu-đuối của mình?

Nếu bước đi theo dẫn-dắt Thánh-Linh

Ta chắc-chắn sẽ được nên ... trọn- vẹn!

Trương-Lưu

TÂM-TÌNH

Giữa tháng 8, buổi sáng tôi trở dậy, bước xuống giường, chân phải đau nhói từ hông qua đầu gối, xuống đến bàn chân. Đứng không nổi, đi không được. Đau đến nỗi tôi phải kêu:

- Chúa ôi! Chân con đau quá!

Cả ngày hôm đó, con đau cứ gia thêm, đau đến nỗi toát mồ-hôi. Đi bác-sĩ gia-đình, bác-sĩ cho đi chụp xương sống. Kết quả xương sống bình-thường. Bác-sĩ cho thuốc giảm đau và nói tôi nên nghỉ làm việc.

Thuốc giảm đau chẳng làm bớt đau, mà con đau còn dữ dội. Đem mất ngủ, sáng hôm sau còn đau hơn nữa, con gái gọi điện thoại nói về con cho cái Chúa đưa tôi vào bệnh-viện cấp-cứu lúc 7 giờ tối, 9 giờ Bác-sĩ cho chụp hình đầu gối, và vào phòng khám lúc 1 giờ sáng, 4 giờ sáng, bác-sĩ vào bảo tôi xuống đầu gối bình-thường và cho tôi về. Tôi hỏi: Tại sao tôi đau quá vậy?

Bác-sĩ trả lời: Không biết. Bác-sĩ Trương-Toàn cho tôi biết bệnh này khó chữa, Bác-sĩ nhờ Chúa tìm cách chăm-cứu và bớt đau chút ít. Tôi nằm trên giường trong cơn đau và "tự phê" mình có làm lỗi gì chẳng.

Theo lời bác-sĩ và vài người thân "phê-bình": Tôi đã làm việc nhiều quá. Tôi không "tự phê" như vậy, vì Kinh-Thánh dạy: "Hãy làm công-việc Chúa cách duredần" (I Cô-rinh-tô 15:58) và tôi biết quy-luật: "Ai đã được ban cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều" (Lu-ca 12:48). Phải nói, tôi cảm nhận ơn Chúa ban cho tôi quá nhiều. Và Quý Vị biết không. Đây là cơ-hội cho tôi chứng nghiệm "vui-mừng trong sự trồng-cây, nhẹn-nhục trong sự hoan-nhân" (Rô-ma 12:12). Tôi thưa với Chúa: Con đứng không vững, đi không nổi trong đời này. Nhưng con vẫn "đứng vững-vàng trong đức-tin" (II Cô-rinh-tô 1:24), và "bước đi theo Thánh-Linh" (Ga-la-ti 5:16) bình-thường, nên từ **Ánh-Sáng** vẫn ra đều-đặn, đúng kỳ. Vẫn chống gậy bước lên tòa giảng, dùng walker đi lại trong nhà. Vẫn ngồi viết bài để nói trên tổng đài **Tiếng Nước Tôi**, mỗi sáng thứ Hai lúc 9:15 đến 10:15 sáng. Cảm-ơn và Mực-sư và con-cái Chúa gọi thăm và cầu-nguyện cho tôi.

4 Điều THƯỢNG ĐẾ Muốn Bạn Cần Biết

HỘI THÁNH BÁP-TÍT VIỆT NAM SALVATION
2510 N. GLENBROOK DR, GARLAND, TX 75040
INFO@SALVATIONVBC.ORG
SALVATIONVBC.ORG | FB: /SALVATIONVBC

Nhu Cầu và Sự Bất Lược của Bạn

"Vị mọi người đều phạm tội, không đáng hưởng vinh hiển của Thượng Đế." "Vị tiên công của tội lỗi là sự chết." "Linh hồn nào phạm tội, linh hồn đó sẽ chết." (KT. Rô-ma 3:23, 6:23, Ê-xê-chi-ên 18:4)

"Vị không ai nhờ tuân theo luật pháp mà được hòa thuận lại với Thượng Đế cả." "Nhờ ân sủng, anh chị em được cứu rỗi ... không phải do công đức." (KT. Rô-ma 3:20, Ê-phê-sô 2:8-9)

Sự Ban Cho và Lời Hứa của Thượng Đế

"Khi chúng ta còn là tội nhân thì Chúa Cứu Thế đã chết thay cho chúng ta." "Vị Chúa Cứu Thế đã chết cho tội lỗi một lần đầy đủ cả ... để đem anh chị em đến với Thượng Đế." (KT. Rô-ma 5:8, I Phê-rơ 3:18)

"Hãy ăn năn và tin nhận Phúc Âm." "Hãy tin Chúa Giê-su, thì ông và cả gia đình ông sẽ được cứu." (KT. Mác 1:15; Công-vụ 16:31)

Sự sống vĩnh cửu là nhìn biết Cha, Thượng Đế chân thật duy nhất và nhận biết Chúa Cứu Thế Giê-su là Đấng Cha sai đến. (Giăng 17:3)